

Souček, J. B. (vzpomínky)

Jak tomu bylo před válkou, nemohu dosvědčit, ale po válce bylo v Akademické Ymce hned od léta 1945 samozřejmostí, že mladí lidé, hlavně studentky a studenti, jezdili na prázdninové brigády. Sám jsem se účastnil těchto brigád teprve od roku 1947, protože po maturitě, v létě 1946, jsme v malé skupince jeli na „studentskou výměnu“ do Anglie. Byla to vlastně iniciativa anglické analogické organizace SCM (Student Christian Movement), a v tomto roce k nám ještě nikdo z anglických studentů nepřišel, takže československá AY měla vůči Angličanům (ostatně i vůči Francouzům a Belgičanům, možné ještě jiným) dluh. V tom roce byla vyhlášena všeobecná povinnost všech studentů (i teprve na podzim začínajících) odpracovat si na brigádách tři měsíce. Právě proto, že jsem byl víc jak měsíc v cizině, musel jsem tuto povinnost dohánět na jednom větším statku, kde už hlavní práce končily. V příštím roce jsem dostal na starost mezinárodní studentský tábor Zlatá řeka na Otavě, kde jsem musel pomáhat sekretáři Vydráři nejen s vedením a programem, ale také se zásobováním (jezdil jsem většinou do Písku, kde jsem měl příbuzné; ti většinou nakoupili potřebné podle seznamu a já jsem pak přijel na kole s přívěsným dvoukolákem, abych to odvezl na tábor). To, že se tábor konal, byla má „zásluha“, a jak se to některým jevilo, má „vina“. Ani přesně nevím, jak k tomu došlo, že jsem byl několik měsíců předtím právě za pražské sdružení vyslán do belgického Lustinu (za Brno jel Ivan Gaďourek a za Hradec Králové Věra) na konferenci evropských lídrů studentských křesťanských organizací, které byly členy světového hnutí Student Christian Movement. Byl jsem z nich nejmladší, na vysoké škole jsem byl teprve půl roku (konference se konal v únoru, u nás už začal letní semestr a já jsem musel jeden týden pauzovat – u prof. Kořínka mi to pak neprošlo, ten si vedl poznámky v notesu jako středoškolský kantor). Byl jsem tehdy u vytržení nad tím, jak vedoucí sekretář francouzské Fédé, André Dumas, hravě přecházel z rodné francouzštiny do angličtiny, aby tím či oním směrem tlumočil jako kulomet. Poněkud zklamán jsem byl jedním americkým profesorem, zato obrovským nadšením jsem planul po vyslechnutí přednášky Paula Ricoeura, tehdy ještě profesora na lyceu, ale už předloživšího habilitační práci (což jsem tehdy nevěděl). Pln emocí a entusiasmem jsem pak bez pověření a dost nepředloženě přijal návrh anglických a francouzských zástupců, aby byl v létě (tj. de facto po 4 měsících !) organizován někde u nás tábor, kam by mohli přijet zahraniční studenti (tj. s jednacím jazykem, jim dostupným). Když jsem s tím přijel do Prahy, s žádným nadšením jsem se nesetkal, ale obávám se, že to jak Vydrář, tak zejména Souček vzali opravdu vážně, teprve když přišel oficiální list z obou těchto zemí. Souček z toho byl dost zničený a nešetřil kritikou na mou adresu. A okamžitě mne zavázal, že musím celou dobu Vydráři, který byl vedením pověřen, vydatně pomáhat. Vydráři to udělalo na jednu stranu čáru přes rozpočet, pokud jde o letní dovolenou, ale na druhé straně si to vybral tím, že si do tábora vzal svou početnou rodinu.

(Písek, 020904-1.)